

DIAMANTY LEŽIA NA DNE

Ako legálne
„tlačit’“
vlastné peniaze

E-book

Ivan HLINKA

Ivan Hlinka
DIAMANTY LEŽIA NA DNE
Ako legálne „tlačiť“ vlastné peniaze

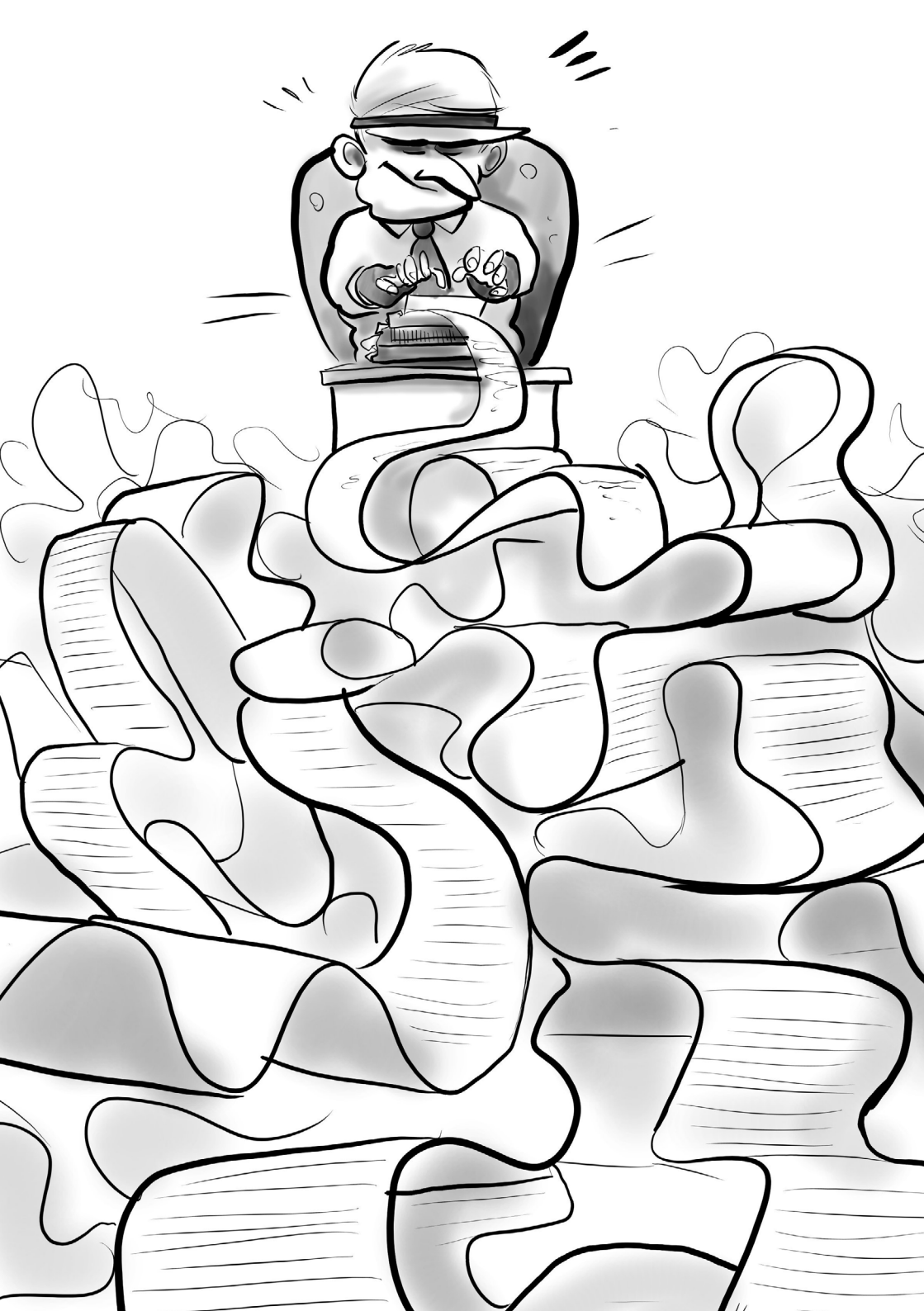
Autor textu: Ivan Hlinka, www.DiamantyLeziaNaDne.sk
Editor: Kisha Breslaw
Obálka: Roman Hrnčár
Ilustrácie: Roman Hrnčár, www.karikatura.weebly.com

Vydal: HlinkArt s. r. o. v roku 2022
Prvé vydanie

Žiadna časť tejto knihy nemôže byť kopírovaná ani šírená v textovej, obrazovej, zvukovej alebo video podobe bez písomného súhlasu vydavateľa.

© HlinkArt s. r. o.

ISBN 978-80-570-4511-3

Obsah

Kapitola 1 - Predstavy, túžby a sny

Čo by bolo keby?	13
Dostanete čo si doprajete	16
Tie správne otázky	22

Kapitola 2 - Poznajte seba

Kto som?	33
Ste veвериčka alebo žaba?	38
Strach a odvaha	42
Strach sa dá naučiť zvládať	48
Iniciatíva je váš osobný učiteľ	50
Vytrvalosť	55
Rozhodovanie	56
Rozhodovanie s cieľom	58
Prečo je cieľ dôležitý?	67
Kreativita	70

Kapitola 3 - Prostredie a pravidlá hry

Pyramída a kruh	75
Posledný článok reťazca, chvost jašterice	80
Najprv predať, potom vyrobiť	84

Kapitola 4 - Zbieranie diamantov

Prvý moment	89
Druhý moment	92
Tretí moment	93
Bod zvratu	98
Viera	100
Nastavenie mysle - mindset	103
Chráňte si svoju mentálnu kapacitu	108
Príbeh o finančnej motivácii	112

Kapitola 5 - Vlastný vnem

Múdri ľudia sa začali učiť na vlastných chybách	117
„Dotknite sa svojej žehličky“	124
Skutky a spätná väzba	130
Viac uhlov pohľadu	136
Pravda nie je len jedna	138
Riešenie problémov	139
Dávať = dosávať	140

Kapitola 6 - Spustite proces

Ako spustiť proces „tlačenia“	147
Poriadok	148
Prijmy a výdavky	152
Ako na to?	155
Dobrozvyky	164
Nahraďte zlozvyky doborzvykmi	165
Definujte základnú jednotku	169
Hospodáriť v malom	170

Kapitola 7 - „Tlačenie“

Ako mi prvýkrát napadlo „tlačiť“ vlastné peniaze?	173
Vytváranie peňazí	175
Ako legálne „tlačiť“ vlastné peniaze?	177
Kroky v skratke	179
Dodržiavajte osobné princípy	181
Múdrosť nad zlato	183
Záver - BOHATSTVO	186

*„Sny máme všetci. Ale len hŕstka z nás je ochotná pre ich naplnenie
niečo urobiť a z tej hŕstky len nepatrná časť je ochotná urobiť
maximum.“*

Raz som v jednom článku napísal

„Chcem vedieť, no pochopil som, že vedieť znamená získať poznanie, ktoré nie je výsledkom náhody. Naozaj niečo chcieť totiž znamená – byť iniciatívny a konať. Keď konám, znášam následky, ktoré priamo súvisia so zodpovednosťou. Zodpovednosť ma vedie ku skúsenostiam, ich dostatok k dobrému úsudku a ten zase k správnym rozhodnutiam. Človek teda nadobúdaním poznania dozrieva. S tým úzko súvisia existenčné záležitosti. Sú rovnako súčasťou poznania ako aj duchovného rozvoja.“

Kritika k tomuto môjmu úryvku sa najčastejšie viaže k „znášaniu následkov“ a k „zodpovednosti“. Vytvárajú v nás totiž negatívne pocity a často odrádzajú od konania, čím nás udržiavajú v nečinnosti. Môj osobný objav v súvislosti s nimi je, že môžu mať veľmi príjemné dôsledky. To, čo svojimi činmi stvoríme, totiž veľmi zásadne rozhoduje o tom, aký význam tieto slová budú mať práve pre nás.

Veci na začiatku bývajú väčšinou zložité a náročné. Ani diamant nebol diamantom hneď. Najprv to bola zmes hornín, ľudovo aj „veľa blata“, ktoré po dlhšej dobe pri pôsobení tých správnych síl v konkrétnych podmienkach vykryštalizovali v DIAMANTY.

*„Je jedno čomu všetci veria. Tvojou úlohou je zistiť,
čo je pravda, aby si vedel, čomu môžeš veriť ty.“*

Pod'akovanie

Túto knihu považujem za jednu z foriem môjho poďakovania večnosti za to, že mi bolo umožnené pochopiť niektoré dôležité veci. Rozhodol som sa vydať ju a výťažok z predaja venovať na liečbu sklerózy multiplex mojej kamarátke Bibiáne. Verím, že táto kniha bude pre čitateľov prínosom a ďakujem všetkým, ktorí kúpou tejto knižky prispeli na jej liečbu.

Chcem poďakovať rodičom, blízkym a známym, ktorí podorili vydanie knihy, či už mentálnou podporou alebo finančným príspevkom. Osobitne ďakujem predplatiteľom, ktorí podporili vydanie knihy v tlačenej verzii.

Tak isto chcem sa poďakovať ľuďom, ktorí boli odborne nápomocní pri vydávaní tejto publikácie priamo, a vďaka nim kniha uzrela svetlo sveta: Soňa Borušovičová, Kisha Breslaw, Roman Hrnčár, Miriama Čurlíková.

Kapitola 1 - Predstavy, túžby a sny

Čo by bolo keby?

Keď som bol malý chlapec, počas leta som občas dostal nejaké peniaze. Boli to drobné od starej mamy alebo sme ako deti odovzdali vratné fľaše, aby sme si mohli ísť do obchodu kúpiť nanuk alebo malinovku. Nanuky som mal rád. Pamätám si, ako som ho raz rýchlo zjedol a za chvíľu som si chcel kúpiť ešte jeden, ale už som nemal dostatok drobných. Vtedy to boli ešte koruny a tie pozostávali z halierov.

V ten istý deň večer som si predstavoval, aké by to bolo, keby som sa premenil na škriatka a nejakým kúzlom urobil, aby všetkým ľuďom, ktorí chodia do práce, zmizol z peňaženky jeden halier a potom sa objavil v mojom vrecku. Hovoril som si, že to predsa nikomu nemôže ublížiť a takmer určite by si nikto nič nevšimol, nikomu by nič nechýbalo a všetci by boli spokojní. Chcel som získať peniažky, ale bez toho, aby som ich ukradol alebo niekomu ublížil. 100 halierov je jedna koruna a ja som potreboval asi 2,50 Kčs. Chcel som nejakým zázrakom získať máličko, ale od množstva ľudí. Už som

síce vedel, že zázraky sa nedejú, ale vo svojej detskej dušičke som si to rád predstavoval a nechal sa unášať pocitom, aké by to bolo, keby som mal takú schopnosť. To bol taký prvý moment, na ktorý si spomínam v súvislosti s peniazmi.

Rád spomínam na tieto moje zážitky z detstva. Niektoré, ako práve tento, ma inšpirujú aj dnes. Tento „koncept“ som rozvinul. S tým škriatkom to bol taký detský výmysel. Technicky nereálny a v podstate by to bola krádež. Avšak tá myšlienka, „dostávať pravidelne nízke sumy od veľkého množstva ľudí“ sa mi neprestala páčiť.

Dnes si uvedomujem, že vtedy by mne ako dieťaťu mnoho ľudí rado prispelo nejaký ten halier, ak by som si ten halier vypýtal. Určite by mi dali aj viac. Čisto teoreticky, pretože samozrejme v rámci malej dediny by to bolo nemiestne a rodičia by mi to s určitosťou zatrhli.

Pointou toho príbehu je myšlienka, že snívaním sa dostávame na miesta, na ktoré by sme inak nemali dosah. Mne bolo jedno, že to nebolo skutočné, páčil sa mi ten pocit mať dostatok peňazí na nanuk. Dnes ma táto spomienka hreje a pokladám to za malý zázrak – za určité splnenie detského sna. Veľmi dobre si pamätám, ako som sa vo svojom imaginárnom svete cítil. Presne tak, ako keď si dnes niečo zaumienim a nakoniec to dobre dopadne.

O to viac je to vzrušujúce, keď mi všetci naokolo tvrdia, že to nie je možné a napriek tomu sa mi to podarí. Ja vo svojom vnútri viem, že nereálny je iba spôsob, akým o tom uvažujú. A viem aj to, že v skutočnosti nemusia vedieť, či sa niečo dá, pretože to sami neskúsili. Preto to, čo je pre niekoho nereálne, je pre mňa často celkom reálne. Ja som to už totiž uskutočnil vo svojich snoch. A podstatné je, že keď tomu začnem venovať pozornosť a následne urobím potrebné kroky, tak sa z nemožného stane s veľkou pravdepodobnosťou niečo skutočné.

Vo svojich predstavách totiž nachádzame slobodu, môžeme experimentovať do zbláznenia a môžeme sa myliť, ale najmä – môžeme objavovať. Koniec koncov, tzv. myšlienkový experiment bola technika, ktorú hojne využíval Albert Einstein. Tú techniku môžeme nazvať aj „čo by bolo keby?“.

Táto vlastnosť mi s prestávkami zostala doteraz. Napríklad vždy, keď mi niečo víťalo hlavou, zamýšľal som sa nad tým dlho s vedomím, že v mojej mysli môžem preháňať. Môžem si predstaviť ako by to bolo, keby to, čo ma trápi, bolo už vyriešené. A aké by to bolo fajn, keby to bolo hotové ako si predstavujem. Túto schopnosť som počas školských čias skoro stratil.

Stáva sa mi bežne, že keď popustím uzdu fantázii a odstránim obmedzenia reality, objaví sa nový uhol pohľadu na vec. A potom si poviem, no počkať! Ale keby som to urobil takto a potom takto, tak by to mohlo fungovať aj v realite. A zrazu BUM! Nápad na riešenie je na svete.

Tento prístup spôsobil aj to, že som prestal venovať pozornosť minulosti, trápiť sa vecami minulými. Jediné, na čo máme vplyv je to, čo ešte len bude. Podvedome som sa postupne začal sústreďovať, pripravovať a potom konať. Zistil som, že ja nie som ten, ktorý reaguje na to, čo sa udeje. Som ten, ktorý to, čo sa deje, zároveň tvorí. Nechcem byť výsledkom vplyvu prostredia, chcem okolnosti vedome vytvárať.

Inými slovami, to v akej situácii sa nachádzame dnes, sme si v minulosti vytvorili svojimi predstavami, rozhodnutiami a činmi sami. Viem, to už dávno. Úplne mi to docvaklo až keď som si o tom prečítal knihu o príťažlivosti vesmíru s názvom Tajomstvo od autorky menom Rhonda Byrne, ku ktorej som sa dostal až po svojej tridsiatke. Je úžasné zistiť, ako veci časom do seba zapadnú.

Máme sa nielen tak, ako zmýšľame, ale aj ako konáme. Poznám ľudí,

ktorí hovoria veci ako: ja na to nemám, ja to neviem, mne to nejde... A hádajte čo? Presne títo ľudia na to naozaj: nemajú, nevedia to, nejde im to. Naša realita sa totiž podriaďuje tomu ako zmýšľame, lebo podľa toho sa aj správame a podvedome tomu prispôsobujeme svoju činnosť, čím vznikajú okolnosti, ktoré vytvoria k tomu všetkému adekvátne prostredie. Takže sme to hlavne my, kto vytvára našu realitu a sme za ňu plne zodpovední tiež iba my. Preto ak vyhlásime, že na niečo nemáme, môžeme to rovno považovať za splnené. A zase naopak, ak budeme o sebe uvažovať ako o spokojnom, šťastnom a bohatom človeku, postupne vytvoríme priestor na to, aby to tak aj naozaj bolo.

Teraz už viem, že sme oveľa viac ako iba súčet náhodných okolností. My sme totiž tie okolnosti svojim spôsobom predtým stvorili. Je jedno, či tomu veríme alebo nie. Ako k veciam pristupujeme, čo si o nich myslíme, čo podnikneme, to všetko má vplyv na našu realitu, ktorú tvoríme. Ak sa niečomu venujeme, rozvíjame to, nech je to čokoľvek. Ak niečo naozaj chceme, MUSÍME TOMU VENOVAŤ POZORNOSŤ. A seriózne, pravdivo, vytrvalo k tomu pristupovať. A to nám ukazuje, či to naozaj chceme.

Dostanete čo si doprajete

Predtým som naozaj nevedel, že snívaním a predstavami o tom, ako by to mohlo v budúcnosti vyzeráť, niečo ovplyvníť. Vlastne, je to ako keby sme si do hlavy vložili navigáciu, ktorá nás vedie cez každú križovatku smerom k našim vlastným víziám. Z tohto dôvodu sa dostávame iba tam, kde sme schopní zájsť vo svojej myslí a zároveň to, čomu uveríme vo svojej hlave, sme schopní dosiahnuť aj v realite.

Pamätám si, ako som sa chcel stať grafikom. Skrátim to – podarilo sa. Svoj prvý počítač som si síce kúpil až v 2. ročníku na vysokej škole, kedy som mal už 21 rokov, ale podarilo sa mi to splniť. Nezaujímalo